

agd 13

da jeg ventede et barn i 1929 måtte jeg ud-
sætte jagforeningsarbejdet et stykke tid
men efterhånden havde jeg fået forbindelse
med flere telefonister, der var interesseret.
Vi arbejdede meget stille, for ikke at blive
modarbejdet, for vi havde ordentlig tag i ar-
bejdet. — da vi mødte ind i 1930 var tiden
kommet til at træde offentlig frem. Vi ind-
bød Odense telefonister til møde på Odense
Missionshotel på hjørnet af Jernbanegade
og stationsvej, andre steder var ikke mu-
ligt på det tidspunkt, jagforeningsbygmæn-
gen ville telefonister ikke komme på.
Fok Mancusso var umiddelbart blevet kon-
troltelefonist i Fredericia, og vi havde lagt
mødet sådan an, at efter mit indledning
hvor jeg berettede om mit besøg i Århus
på centralen og mit møde med Fok M.
Stillede jeg konkrete spørgsmål, og kun
redegerer for dens tjenstlige forhold,
resultatet var, at vi stiftede en forening
med 65 medlemmer, 13 ønskede ikke
at være med, og da vi skulle vælge
bestyrelse og fastlægge fremgangs-

maden over for F.K.T. og tilmelding til
Centralorganisationen for Telefonstanden i
Danmark. — bad vi de 13 end at forlade
mødet, når kaffe bordet var hævet. — de
13 blev meget forargede over ikke at måtte
blive, hvad der viste den naive indstilling
de havde til Tjenermandsorganisationen at
de troede de kunne deltage i en generalfor-
samling, når de ikke ville være medlem-
mer. Vi holdt mødet 13 maj, og da vi
fik valget med nr 13 eller nr 29 hvor jeg
aldrig var, valgte vi nr 13, ingen andre triv-
de villet have dette nr, men vi var ikke
overtroiske, og sådant blev vi ufdeling 13
i centralorganisationen.

Vort første bestyrelsesmøde morede jeg mig
højt over — der var jeg var til forening
arbejde, alle vore kammerater og venner var
medlemmer af deres respektive foreninger,
den ene af vennerne, Robert Wistrup end de
sekretær i Malernes forening, og det kunne jeg
egentlig også godt lide at være i lyd 13.
men der var fem bestyrelsesmedlemmer mid-
tes, havde bestilt kaffe, øl, og da

x ser jo skulle lede mødet, foreslog jeg Te-
somme Nese Knudsen fra Stige, der var den presen-
formand Tabel dame og meget afholdt på centralen
H. Andet for sit mestret lene. Men nej
det ville ikke, det skulle jeg være "ja-
men jeg har både mand og barn, og det er
bedre med en ugift, der har mere tid til
det." "nej, jeg kan ikke forhandle med sel-
skabet, det synes jeg mig ikke til" -- og
nu kom der fart i sagerne "jeg vil
være sekretær" bekendt gjorde Margarete Nielsen
"ja, jeg vil helst være kassør" sagde Betty
Hansen, den femte ville kun være almen-
delig bestyrelsesmedlem, hun var allerede
gået med ind i bestyrelsen for at støtte os
hun havde før forsøgt at organisere telefo-
nisterne. Toese Knudsen sagde til sidst
"jeg vil godt være næstformand og støtte
Dobt til møderne" -- og således blev
bestyrelsen etableret, de fire bestyrelse med-
lemmer de ville være, og hvad jeg skulle
være (for jeg var begyndt på dette her,
så måtte jeg være Ta" formandsprosten
menke de) da vi så skulle til at

var sætte valget i praksis, viste det sig at
Margrete Nielsen ikke kunne føre en protokol
og jeg havde hende, at føre det de første
måneder og lære hende det, og kassereren
meddelte, at hun nok skulle bære konti-
gent op, men ikke vidste hvor dan. Hun
skulle føre kassebog. Det blev ordnet med
at Terese Knudsen skulle bede sin svoger
der var kasserer i sin forsamling om at lære
hende det. - hendes svoger var gift med en
forhen værende Telefonistinde og både Lilly
Hansen, min mand og jeg blev inviteret ned
til havn, "Pese" blev rigtig use. Vi sagde
ja, tak --- og så fortalte Pese oppe i opise-
stuen, at hendes svoger lige havde fået til
opgave at registrere kommunisterne på Fyn.
Hvad hendes svoger da var, det er
kommunaltjent Heivordal!!! Jeg var lige-
glad med registrering, jeg var tjernestemand
og overholdt lovene og tjernestereglementet
og vi blev også behandlet gæstfild og venligt
og fik løfte om hjælp til det kasserer -
men der var stor tvivl mange steder over
at man begyndte at registrere folk. - Og der

var på det Tidspunkt kun 40. —

Vi bad om forhandling hos FKT, fik svar at de vi ikke havde flertallet på Fyn, havde vi ingen forhandlingsnet. C.O. gav ind og det blev aftalt et møde

Anders brugte jeg mine søgne fredage til at rejse rundt på Fyn til Buxtehude, der var 13, med Tjeneste Mænd: Svendborg, Fåborg, Assens, Middelfart, Bogenløse, Kerteminde, Nyborg, Ringe, Marstal, Aarskøbing, Rudkøbing, Odense.

Jeg spaserede frem og tilbage på fortovet udenfor centralen, og spurgte alle de damer der kom gående "Vadstøyled, er De Telefonist?" Til sidst traf jeg altid en inviterede på kaffe på et pænt hotel eller konditori, der kom altid se mange, som der havde på, det var sagtides det med de 6 Timers tjeneste for 7 timers løn og det ville de gerne høre mere om, og når vi så allerede var 65 medlemmer. Der var ingen modvilje nogen steder, men det tog jo nogen tid at komme rundt —

Erindringer – Afdeling 13

Da jeg ventede et barn i 1929 måtte jeg udsætte fagforeningsarbejdet et stykke tid, men efterhånden havde jeg fået forbindelse med flere telefonister, der var interesseret. Vi arbejdede meget stille, for ikke at blive modarbejdet, før vi havde ordentlig tag i arbejdet. Da vi nåede ind i 1930 var tiden kommet til at træde offentligt frem. Vi indbød Odensetelefonisterne til møde på Odense Missionshotel på hjørnet af Jernbanegade og Stationsvej, andre steder var ikke muligt på det tidspunkt, fagforeningsbygningen ville telefonister ikke komme på.

Frk. Marcussen var imidlertid blevet kontroltelefonist i Fredericia, og vi havde lagt mødet sådan an, at efter min indledning hvor jeg berettede om mit besøg i Århus på centralen og mit møde med Frk. M. stillede jeg konkrete spørgsmål, og hun redegjorde for deres tjenstlige forhold, resultatet var, at vi stiftede en forening med 65 medlemmer, 13 ønskede ikke at være med, og da vi skulle vælge bestyrelse og fastlægge fremgangsmåden over for F.K.T. og tilmelding til Centralorganisationen for Telefonstanden i Danmark – bad vi de 13 om at forlade mødet, når kaffebordet var hævet – de 13 blev meget forargede over ikke at måtte blive, hvad der viste den naive indstilling de havde til Tjenestemandorganisationer, at de troede de kunne deltage i en generalforsamling, når de ikke ville være medlemmer. Vi holdt mødet den 13. maj, og da vi fik valget med nr. 13 eller nr. 29, tror jeg det var, valgte vi nr. 13, ingen andre havde villet have dette nr., men vi var ikke overtroiske, og sådan blev vi afdeling 13 i Centralorganisationen.

Vort første bestyrelsesmøde morede jeg mig herligt over. Nu var jeg van til foreningsarbejde, alle vore kammerater og venner var medlemmer af deres respektive fagforeninger, den ene af vennerne, Robert Wistrup endda sekretær i Malernes Fagforening, og det kunne jeg egentlig også godt lide at være i afdeling 13, men da vi fem bestyrelsesmedlemmer mødtes, havde bestilt kaffe og sludret lidt, og da en jo skulle lede mødet, foreslog jeg, som formand Terese Knudsen fra Stige, der var en præsentabel dame og meget afholdt på centralen blandt andet for sit muntre lune. Men nej det ville hun ikke, det skulle jeg være, "Jamen jeg har både mand og barn, og det er bedre med en ugift, der har mere tid til det", "Nej, jeg kan ikke forhandle med selskabet, det egner jeg mig ikke til" – og nu kom der fart i sagerne, "Jeg vil være sekretær" bekendtgjorde Margrete Nielsen. "Ja, jeg vil helst være kasser" Sagde Ketty Hansen, den femte ville kun være almindelig bestyrelsesmedlem, hun var kun gået med ind i bestyrelsen for at støtte os, hun havde før forsøgt at organisere telefonisterne. Terese Knudsen sagde til sidst "Jeg vil godt være næstformand og støtte dem til

møderne” – og således blev bestyrelsen etableret, de fire bestemte selv hvad de ville være, og hvad jeg skulle være (for jeg var begyndt på dette her, så måtte jeg også tage formandsposten, mente de).

Da vi så skulle til at omsætte valget i praksis, viste det sig, at Magrete Nielsen ikke kunne føre en protokol og jeg lovede hende, at føre den de første måneder og lære hende det, og kasseren meddelte, at hun nok skulle kræve kontingent op, men ikke vidste hvordan hun skulle føre kassebog. Det blev ordnet med, at Terese Knudsen skulle bede sin svoger, der var kasser i sin forening om at lære hende det. – Hendes svoger var gift med en forhenværende telefonistinde og både Ketty Hansen, min mand og jeg blev inviteret ud til ham, ”Rese” selvfølgelig også. Vi sagde ja tak, og så fortalte Rese oppe i spisestuen, at hendes svoger lige havde fået til opgave at registrerer kommunisterne på Fyn. Hvad hendes svoger da var? Det er kriminalbetjent Heimdal!

Jeg var ligeglad med registreringen, jeg var tjenestemand og overholdt lovene og tjenestereglementet, og vi blev også behandlet gæstfrit og venligt og vi fik løfte om hjælp til vores kasser. Men der var stor uvilje mange steder over at man begyndte at registrere folk, og der var på det tidspunkt kun 40.

Vi bad om forhandling hos F.K.T., fik svar at da vi ikke havde flertallet på Fyn, havde vi ingen forhandlingsret. Centralorganisationen greb ind og der blev aftalt et møde.

Imens brugte jeg mine søgne fridage til at rejse rundt på Fyn, til byerne, der var 13, med tjenestemænd: Svendborg, Fåborg, Assens, Middelfart, Bogense, Kerteminde, Nyborg, Ringe, Marstal, Ærøskøbing, Rudkøbing og Odense.

Jeg spadserede frem og tilbage på fortovet udenfor centralen, og spurgte alle de damer, der kom gående ”Undskyld, er de telefonist?” til sidst traf jeg altid en inviterede på kaffe på en pænt hotel eller konditori, der kom altid så mange, som der havde fri, det var rygtedes, det med de 6 timers tjeneste for 7 timers løn, og det ville de gerne høre mere om, og når vi så allerede var 65 medlemmer. Der var ingen modvilje nogen steder, men det tog jo nogen tid at komme rundt.